

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๑

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๘/๒๕๖๑

วันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

เรื่อง นายจักรฐะพงษ์ บวรบุญเรือง (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การใช้ดุลพินิจของศาลยุติธรรมขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายจักรฐะพงษ์ บวรบุญเรือง (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าตนเป็นจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาซึ่งศาลอาญาพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ ปี ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาพิพากษาว่าผู้ร้องยื่นอุทธรณ์โดยไม่ปรากฏว่ามีลายมือชื่อผู้เรียงอุทธรณ์ คำฟ้องอุทธรณ์ของผู้ร้องจึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๓) ประกอบมาตรา ๒๑๕ แต่การที่จะให้ผู้ร้องแก้ไขคำฟ้องอุทธรณ์ หรือตั้งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ร้องก็ล่วงเลยเวลาที่จะปฏิบัติได้ เพราะศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาพิพากษาคดีนี้เสร็จไปแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาคดีนี้มา จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฎีกาของผู้ร้องจึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๕ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และยกอุทธรณ์ฎีกาของผู้ร้อง ต่อมาศาลอาญาได้ออกใบสำคัญคดีถึงที่สุดให้ผู้ร้องจำนวน ๒ ฉบับ

- ๒ -

ได้แก่ ฉบับที่หนึ่ง ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ระบุว่าคดีถึงที่สุดโดยศาลอาญาอ่านคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และไม่มีคู่ความฝ่ายใดยื่นฎีกา และฉบับที่สอง ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ระบุว่าคดีถึงที่สุดโดยศาลอาญาอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ต่อมาผู้ร้องฎีกาว่าคดีของผู้ร้องถึงที่สุดเมื่อใด ศาลฎีกาพิพากษาว่า เมื่อศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ คดีของผู้ร้องจึงถึงที่สุด ในวันดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๗ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาเกี่ยวกับการไม่ปรากฏลายมือชื่อผู้เรียงอุทธรณ์นั้น เป็นความผิดพลาดของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ที่ไม่ตรวจคำฟ้องอุทธรณ์ให้ถูกต้อง และทนายความของผู้ร้องไม่ลงลายมือชื่อในฐานะผู้เรียง ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความยุติธรรม นอกจากนี้การที่ศาลอาญาได้ออกใบสำคัญคดีถึงที่สุดทั้งสองฉบับดังกล่าวยังขัดหรือแย้งกันและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ร้อง เนื่องจากศาลอาญาอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ซึ่งครบกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๕ เมื่อไม่มีการอุทธรณ์ตามคำพิพากษาศาลฎีกา คดีย่อมถึงที่สุดในวันดังกล่าว ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการกระทำดังกล่าว เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ และมีคำสั่งเพิกถอนใบสำคัญคดีถึงที่สุดของศาลอาญา ทั้งสองฉบับดังกล่าว และให้ศาลอาญาออกใบสำคัญคดีถึงที่สุดระบุว่าคดีดังกล่าวถึงที่สุดเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๕

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญได้มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกาศและให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา (ประกาศวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๑) โดยที่บทเฉพาะกาล มาตรา ๘๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้การดำเนินการใดที่สวน หรือการดำเนินการอื่นใดตามหน้าที่และอำนาจของศาล ซึ่งดำเนินการก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าการนั้นเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ส่วนการดำเนินการต่อไปให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงพิจารณาวินิจฉัยคดีนี้ต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑

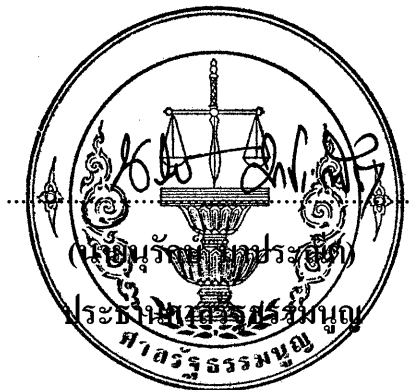

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคล ซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัย ว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจาก การกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่ เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม ซึ่งการยื่นคำร้องเพื่อให้มีคำวินิจฉัยว่า การกระทำขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้อง ปรากฏว่าเป็นเรื่องที่ศาลยุติธรรมมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิยื่นคำร้องได้ ตามมาตรา ๔๗ (๔) ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม้อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่ง ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

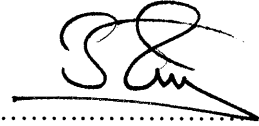

- ๔ -

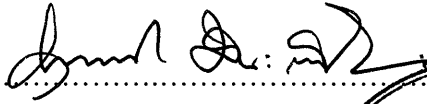
(คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๑)

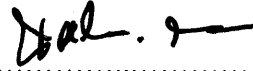
(นายจรยุทธ์ ภักดิ์ชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายซัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

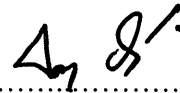

(นางนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

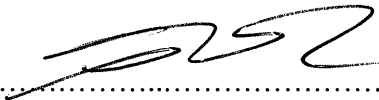

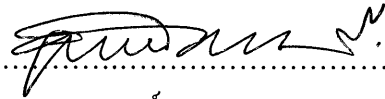
(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ